

Arrest

**nr. 87 480 van 12 september 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2012.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2012 waarbij de terechtzitting van 24 augustus 2012 wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 31 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 18 januari 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 19 januari 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 19 januari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 1 maart 2012.

1.3. Op 17 april 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten en van Arabische origine te zijn. U zou een ongehuwde soennitische moslim zijn afkomstig van Mosul. U zou tot uw twaalf of dertien jaar naar de lagere school zijn gegaan. Nadien hebt u als arbeider en als verkoper gewerkt. Vervolgens zou u ongeveer vier of vijf jaar voor een familielid als schilder hebben gewerkt. Twee maanden voor uw vertrek uit Irak begon u te werken voor een aannemer genaamd A.(...) K.(...). Op een dag zou hij u de opdracht hebben gegeven om renovatiewerken uit te voeren aan een ziekenhuis. Dat bleek echter geen ziekenhuis te zijn maar een politiebureau. Nadat u vijfendertig of veertig dagen aan het politiebureau had gewerkt, kreeg u op 15 december 2011 een dreigbrief van 'Dawlet El Irak El Islamiye'. U werd met de dood bedreigd omdat u werken uitvoerde aan het politiebureau. Daarop zou u naar het huis van uw neef zijn gegaan in dezelfde wijk. De dag nadien zou u Mosul hebben verlaten. U zou naar Zakho, Noord-Irak, zijn gegaan en van daaruit naar Turkije. Op 18 december 2011 zou u in Istanbul zijn aangekomen. Op 19 december 2011 zou er bij u thuis een tweede dreigbrief zijn toegekomen van 'Dawlet El Irak El Islamiye'. U zou een maand in Istanbul zijn gebleven alvorens verder te reizen naar België waar u op 18 januari 2012 aankwam en de dag nadien asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: een kopie van uw identiteitskaart, en voedselrantsoenkaart en een dreigbrief dd. 19/12/2011.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor een persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald door de definitie van subsidiaire bescherming.

U hebt Irak verlaten omdat u vreest te worden gedood door 'Dawlet El Irak El Islamiye'. De enige reden waarom u werd geviséerd door 'Dawlet El Irak El Islamiye' zijn de renovatiewerken die u zou hebben uitgevoerd aan het politiebureau van Nadjar (CGVS, 01/03/2012, p. 9). Buiten dat ene werk aan het politiebureau hebt u nooit aan een overheidsgebouw gewerkt. U, noch iemand van uw familie heeft (vóór of na de val van Saddam Hussein), voor de overheid gewerkt. U was niet politiek actief. Ook uw familie was niet politiek actief (CGVS, 01/03/2012, p. 7). De enige reden waarom u in het oog liep van 'Dawlet El Irak El Islamiye' is omwille van de renovatiewerken aan het politiekantoor.

Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs kunt voorleggen in verband met uw vermeende werkzaamheden voor dat politiekantoor, in opdracht van uw werkgever. Dit is niet zonder belang aangezien u deze werkzaamheden inroept als reden waarom u wordt vervolgd. U zou in dit verband toch enig stuk moeten kunnen voorleggen, zoals bijvoorbeeld een arbeidscontract, een factuur, een order, een uitbetaling, of dergelijke.

Bovendien zijn de verklaringen die u over de renovatiewerken aflegt, weinig geloofwaardig. Zo beweerde u dat A.(...) K.(...) u vertelde dat u aan een ziekenhuis moest gaan werken. Pas na twee of drie dagen zou u hebben gemerkt dat het geen ziekenhuis was, maar een politiekantoor (CGVS, 01/03/2012, p. 12). Dit is zeer onwaarschijnlijk. Dat u niet eens het verschil ziet tussen een ziekenhuis en een politiebureau is niet geloofwaardig. U moet toch hebben gemerkt dat er politieagenten en arrestanten aanwezig waren i.p.v. dokters, verplegers en zieken. Uw verklaring hiervoor is dat u niet overal binnen mocht en dat u werd bewaakt. Deze uitleg kan echter niet overtuigen (CGVS, 01/03/2012, p. 12). Zelfs een ongeschoolde arbeider moet toch quasi onmiddellijk het verschil kunnen zien tussen een ziekenhuis en een politiekantoor. Zeker in de context van Mosul, waar er rond politiekantoren zware veiligheidsmaatregelen gelden.

Daarenboven gevraagd waarom A.(...) K.(...) zei dat het een ziekenhuis was en geen politiekantoor, antwoordde u dat u er niet zou zijn gaan werken als u had geweten dat het een politiekantoor was (CGVS, 01/03/2012, p. 12). Gevraagd waarom u dan niet stopte met werken toen u ontdekte dat het een politiekantoor was, antwoordde u dat u bleef voor het geld (CGVS, 01/03/2012, p. 12). Dit is geen aanvaardbare verklaring. Integendeel, hiermee geeft u zelf te kennen dat het u eerder om de verloning was te doen dan wel om de opdracht op zich. In dat opzicht zou het waarschijnlijk weinig hebben uitgemaakt of u die werken aan een ziekenhuis of een politiepost moest uitvoeren. Andermaal dringt zich dan de vraag op waarom uw opdrachtgever hierover dan zou hebben moeten liegen, zolang de verloning maar navenant was. Anderzijds, dat u - indien u werkelijk bevreesd zou zijn geweest - deze ene opdracht niet kon laten liggen, is evenmin aannemelijk. Als u dan toch zoveel schrik had om aan een politiebureau te werken, mag toch worden verwacht dat u uw werkzaamheden zou staken op het moment dat u ontdekte dat het om een politiekantoor ging en dat u uw werkgever hierop

zou hebben aangesproken. Dat u toch bleef verder werken ondermijnt de geloofwaardigheid en de ernst van de door u ingeroepen vrees.

Ook al zou er geloof kunnen worden gehecht aan uw vermeende opdracht voor het politiebureau, dan nog dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende ernstige elementen aanbrengt om een gegronde vrees voor systematische en persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

De enige vervolgingsfeiten die u aanhaalt zijn twee dreigbrieven die u op 15 december 2011 en op 19 december 2011 (kort na uw vertrek uit Irak) zou hebben ontvangen. U hebt zelf uitdrukkelijk verklaard dat die brieven de enige manier zijn waarop u werd bedreigd (CGVS, 01/03/2012, p. 9). Na uw vertrek uit Irak, en nadat de tweede dreigbrief werd gevonden, is er niemand bij u thuis geweest om naar u te vragen (CGVS, 01/03/2012, p. 17). Ook uw familie die nog steeds woont en werkt in Mosul wordt niet bedreigd en/of geïnterpelleerd over u (CGVS, 01/03/2012, p. 17). Indien men twee dreigbrieven aflevert zou men logischerwijze kunnen verwachten dat men vroeg of laat tot actie zou overgaan en daadwerkelijk naar u op zoek zijn gegaan, te meer ze u wisten wonen. Dit is echter nooit gebeurd.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat u zich tegensprekt over het moment waarop u uw huis zou hebben verlaten nadat u de eerste dreigbrief had ontvangen op 15 december 2011. Aanvankelijk verklaarde u dat u op 15 december 2011 werd bedreigd en dat u de volgende dag, op 16 december 2011, naar het huis van uw neef vertrok. Op 17 december 2011 zou u vanuit het huis van uw neef naar Turkije zijn vertrokken (CGVS, 01/03/2012, p. 2-3). Later tijdens het gehoor, beweerde u daarentegen dat u op de dag dat u de dreigbrief vond, op 15 december 2011, onmiddellijk naar het huis van uw neef vertrok en dat u de dag nadien, op 16 december 2011, naar Turkije ging. Deze tegenstrijdigheid ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. Er mag van u toch worden verwacht dat u coherent kunt weergeven of u uw huis hebt verlaten dezelfde dag van de dreigbrief of pas de dag nadien. De vermeende dreigbrief van 15 december 2011 is immers het enige vervolgingsfeit dat u persoonlijk hebt meegemaakt en de directe aanleiding van uw vlucht uit Irak.

Verder is het opmerkelijk dat u niet weet of A.(...) en A.(...) K.(...), collega's die samen met u aan het politiekantoor werkten (CGVS, 01/03/2012, p. 11) eveneens werden bedreigd (CGVS, 01/03/2012, p. 14-15). Er mag toch van worden uitgegaan dat als ze u viseerden, ook zij gevaar zouden lopen, zij bevonden zich immers in dezelfde situatie als u. Na uw overhaaste vertrek uit Irak, hebt u bovendien niets gedaan om iets te weten te komen over A.(...) K.(...) en A.(...) en/of hen te waarschuwen voor mogelijks gevaar. Er mag van u toch worden verwacht dat u wilt weten of zij al dan niet werden bedreigd. Deze informatie is immers van essentieel belang om een correcte inschatting te kunnen maken van uw eigen risico op vervolging. Een dergelijke laconieke houding hieromtrent ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.

Bovenstaande vaststellingen laten niet toe te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor systematische en persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de stad Mosul in de provincie Ninewa in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in de provincie Ninewa merkbaar verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Ninewa is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is gestegen terwijl het geweld tegen bepaalde minderheden oa. tegen de Christenen blijft voortduren. Naast de evolutie naar meer doelgericht geweld, wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Ninewa. De belangrijkste aanslagen werden gericht tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in de provincie Ninewa leven, verminderd. Voor bepaalde groepen blijft de situatie wel risicovol oa. voor de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en ook voor religieuze minderheden oa. de Christenen. Ze zijn ofwel het slachtoffer van doelgerichte aanslagen ofwel doelgericht geweld tegen individuen. Het doelgericht geweld tegen individuen wordt vooral gepleegd tegen leiders van bepaalde beroepscategorieën oa. politieke leiders, rechters, leiders van Sahwa, leiders van de veiligheidsdiensten en overheidsambtenaren met een hoog

profiel (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkook" dd. 5 januari 2012).

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Baghdad enkele zware aanslagen gepleegd. In Ninewa is sinds het vertrek van de Amerikanen echter geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in de provincie Ninewa aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Ninewa blijkt dat er sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De algemene veiligheidssituatie is reeds geruime tijd merklijk verbeterd. Het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in de provincie Ninewa is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Ninewa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt zijn niet in staat bovenstaande appreciatie om te buigen. De identiteitskaart (kopie) en voedselrantsoenkaart (het origineel werd overgemaakt na het gehoor) zijn een aanduiding van uw identiteit en herkomst, de welke hier niet ter discussie staan. Bovendien doen deze documenten op geen enkele manier uitspraak over uw vermeende werkzaamheden voor het politiekantoor of over uw vluchtrelaas. In verband met de dreigbrief dient te worden opgemerkt dat het louter voorleggen van dergelijk document niet kan overtuigen. Dergelijke brief, volledig gedrukt, kan immers door eender wie en eender waar zijn opgesteld. Het voorleggen van documenten dient gepaard te gaan met geloofwaardige verklaringen hetgeen hier, zoals hierboven werd aangetoond, geenszins het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, gelet op de elementen van het administratief dossier, niet deugdelijk zijn, gezien zij feitelijk onjuist zijn en falen naar recht en, dienvolgens de bestreden beslissing niet kunnen dragen. Verder blijkt volgens verzoeker uit de motivering van de bestreden beslissing dat deze beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid. Voorts onderneemt verzoeker een poging om de verschillende weigeringsmotieven te ontkrachten.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient te onderzoeken of er in hoofde van de kandidaat-vluchteling een gegronde vrees voor vervolging bestaat en dat uit zijn relaas blijkt dat hij in geval van terugkeer naar Irak het risico loopt te worden mishandeld en vermoord omwille van de problemen met Dawlet El Irak El Islamiye. Hij herhaalt deze verklaring met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus en besluit dat hij niet kan instemmen met de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gezien hij wel degelijk voldoet aan de criteria.

Er worden geen nieuwe stukken aan het verzoekschrift toegevoegd.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij geen enkel begin van bewijs kan voorleggen in verband met zijn vermeende renovatiewerken aan het politiekantoor van Nadjar in opdracht van zijn werkgever, werkzaamheden welke hij inroept als reden waarom hij wordt vervolgd, (ii) de verklaringen die hij over de renovatiewerken aflegt weinig geloofwaardig zijn, zoals omstandig wordt uiteengezet, (iii) na zijn vertrek uit Irak en nadat de tweede dreigbrief werd gevonden, er niemand bij hem thuis is geweest om naar hem te vragen en ook zijn familie die nog steeds woont en werkt in Mosul niet wordt bedreigd en/of geïnterpelleerd over hem, (iv) hij zich tegensprekt over het moment waarop hij zijn huis zou hebben verlaten nadat hij de eerste dreigbrief had ontvangen op 15 december 2011, (v) hij niet weet of A. en A. K., collega's die samen met hem aan het politiekantoor werkten, eveneens werden bedreigd en hij bovendien na zijn overhaaste vertrek uit Irak niets heeft gedaan om iets te weten te komen over A. K. en A. en/of hen te waarschuwen voor mogelijks gevaar, welke laconieke houding de ernst en de geloofwaardigheid van de hem ingeroepen vrees ondermijnt, (vi) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit de provincie Ninewa geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en verzoeker bovendien zelf geen elementen aanvoert die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en (vii) de documenten die hij voorlegt niet in staat zijn bovenstaande appreciatie om te buigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 17 april 2012, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het eerste middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift betoogt dat zijn werkgever hem opdracht had gegeven werken uit te voeren aan de gevel van een ziekenhuis, dat hij pas na een aantal dagen constateerde dat het geen ziekenhuis betrof maar wel een politiekantoor, dat het desbetreffende gebouw nog in opbouw was (ruwbouw) zodat hij de bestemming van het gebouw onmogelijk op voorhand kon weten en dat er evenmin personeel werkzaam was in het gebouw zodat hij aan de hand

van de kledij van het personeel niet kon nagaan wat de bestemming was van het gebouw zodat hem bijgevolg niet kan worden verweten dat hij had moeten weten dat de werken werden uitgevoerd aan een politiekantoor, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker zich bedient van een gekunstelde post-factum verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen en die haaks staat op de verklaringen die hij aflegde op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad leest immers in het gehoorverslag: *"(...) hij zei dat het een ziekenhuis was ik ging naar daar en zag dat het geen echt ziekenhuis was. Er was veel bewaking en er was niemand bezig met medicatie, later heb ik ontdekt dat het een politiekantoor was maar ik kon niet stoppen want ik moest familie onderhouden."* (administratief dossier, stuk 6, p. 9). Uit verzoekers verklaringen blijkt voorts dat het gebouw streng bewaakt werd, dat ze werden gefouilleerd bij binnenkomst en als ze weggingen en dat hij soms contacten had met politieagenten (administratief dossier, stuk 6, p. 10 en p. 12). Dat verzoeker in dergelijke omstandigheden slechts na 2 tot 3 dagen zou beseft hebben dat het om een politiekantoor ging, kan bezwaarlijk worden aangenomen. Het is de Raad overigens niet duidelijk hoe agenten reeds werkzaam konden zijn in een politiekantoor waarvan het gebouw nog in opbouw was, zoals verzoeker thans beweert.

2.5. In zoverre verzoeker er op wijst dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er ten onrechte van uitgaat dat in Irak alle arbeidswerkzaamheden verlopen met de nodige documenten en voorbijgaat aan de wijdverbreide realiteit om op bouwerven personeel tewerk te stellen zonder arbeidscontract en hij voorts stelt dat hij ook cash werd betaald zodat het voor hem niet mogelijk is om bewijs voor te leggen van zijn arbeidswerkzaamheden, wijst de Raad erop dat de asielzoeker niet noodzakelijk documenten dient voor te leggen ter staving van zijn asielrelaas, maar dat bij gebrek aan bewijzen mag verwacht worden dat hij coherente, overtuigende en aannemelijke verklaringen aflegt, wat in casu niet het geval is zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing.

2.6. Voorts herhaalt verzoeker zijn eerder afgelegde verklaring dat hij, niettegenstaande hij later wist dat het om een politiekantoor ging, er toch voor koos om zijn schilderwerk verder te zetten aangezien hij het geld nodig had om in zijn onderhoud te voorzien, waarmee hij echter niet vermog afbreuk te doen aan de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze oordeelt als volgt: *"Daarenboven gevraagd waarom A.(...) K.(...) zei dat het een ziekenhuis was en geen politiekantoor, antwoordde u dat u er niet zou zijn gaan werken als u had geweten dat het een politiekantoor was (CGVS, 01/03/2012, p. 12). Gevraagd waarom u dan niet stopte met werken toen u ontdekte dat het een politiekantoor was, antwoordde u dat u bleef voor het geld (CGVS, 01/03/2012, p. 12). Dit is geen aanvaardbare verklaring. Integendeel, hiermee geeft u zelf te kennen dat het u eerder om de verloning was te doen dan wel om de opdracht op zich. In dat opzicht zou het waarschijnlijk weinig hebben uitgemaakt of u die werken aan een ziekenhuis of een politiepost moest uitvoeren. Andermaal dringt zich dan de vraag op waarom uw opdrachtgever hierover dan zou hebben moeten liegen, zolang de verloning maar navenant was. Anderzijds, dat u - indien u werkelijk bevreesd zou zijn geweest - deze ene opdracht niet kon laten liggen, is evenmin aannemelijk. Als u dan toch zoveel schrik had om aan een politiebureau te werken, mag toch worden verwacht dat u uw werkzaamheden zou staken op het moment dat u ontdekte dat het om een politiekantoor ging en dat u uw werkgever hierop zou hebben aangesproken. Dat u toch bleef verder werken ondermijnt de geloofwaardigheid en de ernst van de door u ingeroepen vrees."*

2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige in wezen beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Verzoeker meent dat niet van hem kan worden verwacht dat hij bewijs levert van effectieve lichamelijke schade, dat een ernstige vrees hiervoor volstaat en dat dit ruimschoots wordt aangetoond aan de hand van neergelegde dreigbrieven. In dit verband treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze omtrent de dreigbrieven oordeelt dat een dreigbrief zoals door verzoeker werd voorgelegd, volledig gedrukt, door eender wie en eender waar kan zijn opgesteld en dat het voorleggen van documenten gepaard dient te gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu geenszins het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Ook het verweer dat het niet meedelen van bepaalde details/anekdotes tijdens het gehoor te wijten was aan stress, ingebakken wantrouwen ten aanzien van de overheid en de opgelopen trauma's in het land van herkomst, kan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen niet herstellen. De Raad benadrukt te dezen dat elke asielzoeker onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij of zij heeft meegemaakt, maar toch kan van hem worden verwacht dat de essentie van het asielrelaas op een coherente en geloofwaardige wijze wordt uiteengezet. Elk gehoorgesprek brengt overigens stress en emoties met zich mee en de interviewer houdt hiermee rekening, maar in casu is er geen gegeven voorhanden dat stress, emoties of trauma verzoeker zouden verhinderd hebben de waarheid te vertellen en correcte en geloofwaardige verklaringen af te leggen. De vastgestelde ongeloofwaardigheden in verzoekers verklaringen betreffen daarenboven geenszins details noch anekdotes doch wel essentiële elementen van het vluchtrelaas. Er kan overigens niet worden ingezien op welke wijze manifest ongeloofwaardige verklaringen en een gebrek aan enig overtuigend begin van bewijs zouden kunnen worden verklaard door een beweerd gebrek aan vertrouwen. De Raad wijst er te dezen op dat een asielaanvraag op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen impliceert in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker (kunnen) bieden.

2.8. Tegen de vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing dat (i) verzoeker zich tegensprekt over het moment waarop hij zijn huis zou hebben verlaten nadat hij de eerste dreigbrief had ontvangen op 15 december 2011 en (ii) hij niet weet of A. en A. K., collega's die samen met hem aan het politiekantoor werkten, eveneens werden bedreigd en hij bovendien na zijn overhaaste vertrek uit Irak niets heeft gedaan om iets te weten te komen over A. K. en A. en/of hen te waarschuwen voor mogelijks gevaar, welke laconieke houding de ernst en de geloofwaardigheid van de hem ingeroepen vrees ondermijnt, wordt in voorliggend verzoekschrift niet het minste verweer gevoerd zodat de motivering dienaangaande onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Evenmin betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten, zijnde zijn identiteitskaart en voedselrantsoenkaart, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten.

2.9. In zoverre verzoeker nog aanvoert dat de commissaris-generaal dient te onderzoeken of er in hoofde van de kandidaat-vluchteling een gegronde vrees voor vervolging bestaat en uit zijn feitenrelaas blijkt dat hij een gegronde vrees tot vervolging heeft, benadrukt de Raad dat dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust en dat zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, hij moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204), wat in casu niet het geval is. Zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.10. Het is de taak van de verzoeker om zijn vraag om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek om subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas. Naar aanleiding van het onderzoek van het eerste middel werd reeds vastgesteld dat het feitenrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is. Bijgevolg kan verzoeker zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief

dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing "Irak" – *"De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak – Ninewa/Kirkook"*, laatst geüpdatet op 5 januari 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit de provincie Ninewa geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist deze beoordeling door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst niet, noch brengt hij enige informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot tweemaal toe uitvoerig werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.12. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.13. Waar verzoeker in fine vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS